

CHƯƠNG XII: BẠC VÀ NGỌC

Cụ Dumbledore đang ở đâu, và đang làm gì cơ chứ ?

Harry chỉ thoáng thấy thầy hiệu trưởng vào 2 lần trong vài tuần tiếp theo. Cụ ít khi xuất hiện trong các bữa ăn như trước, và Harry chắc chắn Hermione đã đúng khi nghĩ rằng cụ rời khỏi trường nhiều ngày trong mỗi lần. Cụ Dumbledore đã quên mất cụ phải dạy các bài học cho Harry ư ? Cụ đã nói rằng các bài học đó sẽ đưa đến một điều gì đó có liên quan tới lời tiên tri; Harry đã cảm thấy như mình đang được bệnh vực, an ủi, và bây giờ thì nó lại hơi hơi có cảm giác đang bị bỏ rơi.

Giữa tháng tám có chuyến đi đầu tiên của học kỳ đến Hogsmeade. Harry đã tự hỏi ko biết những chuyến đi này có vẫn được cho phép hay ko, khi mà các biện pháp an ninh đang ngày một được thắt chặt xung quanh trường, nhưng nó rất mừng khi biết tại nó vẫn được đi; được ra khỏi lâu đài vài tiếng đồng hồ luôn luôn tuyệt vời.

Harry dậy sớm vào buổi sáng của chuyến đi- bầu trời có dấu hiệu giông bão, và giết thời gian cho tới bữa ăn sáng bằng cách đọc bản sao cuốn Pha chế độc dược cao cấp của nó. Nó ko hay nằm trên giường mà đọc sách giáo khoa; cái việc đó, như Ron đã nói rất đúng, đối với tất cả mọi người đều là không đáng hoàng, ngoại trừ Hermione, người đơn giản là lạ lùng theo kiểu đó. Harry cảm thấy, mặc dù vậy, bản sao cuốn “Pha chế độc dược cao cấp” của “Hoàng tử lai” khó mà đạt được tiêu chuẩn của một cuốn sách giáo khoa. Harry càng miệt mài vào cuốn sách, nó càng nhận ra có nhiều thứ như thế nào trong đó, ko chỉ là những lời mạch nước viết tay hay các cách làm tắt để chế độc dược, những thứ đã cho Harry một tiếng tăm rực rỡ với giáo sư Slughorn, mà còn có các bùa chú nho nhỏ giàu tưởng tượng được viết nguệch ngoạc ở bên lề, những cái Harry chắc rằng, xét qua những dấu gạch xóa và những vết sửa, là do vị Hoàng tử đó tự sáng tác ra.

Harry đã thử một số thần chú do tự Hoàng tử chế. Có một loại bùa làm cho mấy cái móng chân mọc ra nhanh đến đáng lo ngại (nó thử cái này lên Crabbe trong hành lang và thu được một kết quả hết sức thú vị); một câu thần chú làm dính chặt lưới vào vòm miệng (nó đã ếm 2 lần một cách rất đáng khen lên Argus Filch mà lão này chẳng ngờ vực gì cả); và, có lẽ, cái hữu dụng nhất trong số đó là Muffliato, 1 thần chú làm đầy lỗ tai của bất kỳ người nào ở gần đó với những tiếng vù vù ko xác định được, nhờ đó những cuộc nói chuyện dài dòng có thể được tiến hành trong lớp mà ko lo bị nghe lén. Người duy nhất ko thấy những bùa phép này vui ở chỗ nào là Hermione, cô bé luôn giữ thái độ ko tán thành cứng rắn từ đầu đến cuối và từ chối ko nói gì hết nếu Harry xài bùa Muffliato lên bất kỳ người nào xung quanh.

Ngồi trên giường, Harry nghiêng cuốn sách qua một bên để xem xét kỹ hơn những chỉ dẫn nguệch ngoạc của một loại thần chú hình như đã gây rắc rối gì đó cho “Hoàng tử”. Có rất nhiều vết gạch xóa và sửa chữa, nhưng cuối cùng, bị nhét vô một góc của trang giấy là một dòng chữ vội vàng:

Levicorpus (nvbl)

Trong khi những cơn gió và mưa tuyết đập ko ngớt vào các ô cửa sổ, còn Neville thì ngáy ầm ĩ, Harry nhìn chăm chăm vào mấy chữ trong ngoặc. Nvbl*...chắc phải nghĩa là “ko phát ra tiếng nói”(*nonverbal). Harry hơi nghi ngờ ko biết nó có thực hiện được câu thần chú đặc biệt này ko; nó vẫn còn gặp khó khăn với những bùa chú ko dùng tiếng nói, điều mà lão Snape đã nhanh chóng chỉ trích vào mỗi và mọi buổi học trong lớp Phòng chống nghệ thuật hắc ám. Mặt khác, “Hoàng tử” đã chứng tỏ mình là một giáo viên có hiệu quả hơn Snape rất nhiều cho tới lúc này. Không chĩa đũa phép vào thứ nào cụ thể cả, Harry thấy nhẹ nó theo hướng đi lên và hô “levicorpus” trong đầu. “Aaaaaaargh!”

Một ánh chớp lóe lên và căn phòng bỗng đầy tiếng nói: tất cả mọi người đều thức giấc và Ron thì hét lên. Harry kinh hoàng quăng cuốn “Pha chế độc dược cao cấp” lên trời; Ron đang lộn ngược đầu treo lủng lẳng giữa không khí như thể một cái móc vô hình đã nhắc bổng nó lên ở mắc cá chân

“Xin lỗi”- Harry la, trong khi Dean và Seamus thì rống lên cười, và Neville ngồi dậy dưới sàn nhà sau khi đã bị té lăn khỏi giường. “Chờ chút- mình sẽ cho bồ xuống-”

Harry mò mẫm tìm cuốn độc dược và cuống quít lật các trang trong cơn hoảng loạn, cố tìm trang đúng; cuối cùng thì nó cũng tìm ra và cố đọc cho được cái từ lí nhí bên dưới câu thần chú. Cầu trời đây đúng là câu thần chú giải hóa, Harry đọc “Liberacorpus!” trong đầu với tất cả sức lực của nó. Một ánh chớp khác lóe lên, và Ron rớt xuống thành một đồng lên tấm nệm của nó.

“Xin lỗi”- Harry lặp lại yếu ớt, trong lúc Dean và Seamus tiếp tục ầm lên cười.

“Mai,”- Ron nói giọng như bị nghẹn, “Mình khoái bồ đặt đồng hồ báo thức hơn”

Sau khi tụi nó đã thay quần áo, nhồi nhét khắp người với những cái áo ấm đan bằng tay của bà Weasley, mang theo áo choàng, khăn quàng cổ và găng tay thì cú sốc của Ron đã giảm bớt và nó quả quyết là câu thần chú mới của Harry cực kỳ vui nhộn; quá vui nhộn thật sự, nên nó ko bỏ phí chút thời gian nào để thết đãi Hermione = câu chuyện lúc này lúc tụi nó ngồi ăn sáng.

“...và sau đó một ánh chớp khác lóe lên, và mình rớt xuống giường lần nữa”- Ron nhe răng cười, tự thưởng mình bằng món xúc xích.

Hermione ko thèm nở đến lấy một nụ cười trong suốt câu chuyện, và bây giờ thì quay nét mặt lạnh lùng ko đồng tình về phía Harry

“Câu thần chú đó, có khả năng nào, lại là 1 câu nữa trong cuốn độc dược của bồ ko, Harry?”- cô bé hỏi

Harry nhăn mặt với cô bé:

“Bồ luôn nhảy ngay tới kết luận tệ hại nhất vậy hả?”

“phải ko?”

“Ờ...đúng là vậy, nhưng rồi sao?”

“vậy là bồ chỉ định kiểm tra một câu thần chú chưa biết, được viết bằng tay và xem coi cái gì xảy ra hả?”

“tại sao lại có vấn đề nếu nó viết bằng tay?” Harry nói, khoái việc ko phải trả lời phần còn lại của câu hỏi hơn.

“tại vì chắc chắn nó ko được Bộ pháp thuật cho phép”, Hermione nói. “vớ lại,” cô bé thêm vào, khi thấy Harry và Ron tròn mắt lên, “bởi vì mình bắt đầu nghĩ rằng nhân vật Hoàng tử này hơi bị lảm mư nhiều kể”

Cả Harry và Ron đều hét lên để ngăn ko cho cô bé nói ngay lập tức.

“Đó chỉ là một trò đùa mà!”, Ron vừa nói vừa đồ xốt cà chua nắm lên món xúc xích của nó. “chỉ để cười, Hermione, có vậy thôi!”

“bằng cách treo ngược người ta lên lưng lẳng chổ mắt cá chân?” Hermione nói. “Ai lại để thời gian và công sức vô việc làm ra những bùa chú kiểu đó”

“Fred và George”-Ron nói, nhún vai- “ và..σ..”

“Ba mình”-Harry nói- Nó vừa mới nhớ ra.

“cái gì?”, Ron và Hermione cùng hỏi.

“ba mình từng xài câu thần chú này”, Harry nói “mình, à, thầy Lupin nói với mình”

Phần cuối đó ko đúng; thật ra Harry đã từng thấy ba nó sử dụng câu thần chú để ếm Snape, nhưng nó chưa hề kể với Ron và Hermione về chuyến đi đặc biệt của nó vào Chậu tường ký. Bây giờ, mặc dù vậy, một khả năng bỗng xuất hiện trong đầu Harry. Có khi nào Hoàng tử máu lai chính là...?

“có thể cha cậu đã sử dụng nó, Harry à,” Hermione nói, “nhưng ông ấy ko phải là người duy nhất. Chúng ta từng thấy cả một bọn người xài nó, có lẽ mấy bồ quên mất rồi. Treo người ta lưng lẳng trong ko khí. Làm cho họ trôi lênh bênh, tê cóng và ko phản kháng được”

Harry nhìn chăm chăm vào cô bé. Với một cảm giác nôn nao, nó cũng đã nhớ ra hành động của bọn tử thần thực tử ở cúp Quidditch thế giới. Ron vót vát giúp nó.

“Cái đó khác mà”, Ron nói mạnh mẽ. “Mấy kẻ đó lạm dụng nó. Harry và cha bồ ấy chỉ muốn một chuyện đùa thôi. Tại bồ ko thích vị Hoàng tử đó, Hermione,” nó thêm vào, đưa miếng xúc xích đến trước mặt cô bé nghiêm nghị, “tại vì người đó giỏi môn Độc dược hơn bồ-”

“không liên quan gì tới chuyện đó cả!” Hermione nói, hai má ửng đỏ. “Tôi chỉ nghĩ thật là vô trách nhiệm khi thực hiện bùa chú mà bồ còn không biết nó sẽ làm gì, và hãy ngừng nói về “Hoàng tử” như thể đó là một tước vị của hần, tôi cá đó chỉ là một cái nickname ngu ngốc, và ko có vẻ gì hần là một người tốt đối với tôi cả!”

“Mình ko biết bồ lấy cách hiểu đó ở đâu ra”, Harry giận dữ. “Nếu ông ấy là một Tử thần thực tử tiềm tàng đi, thì ông ta đâu có khoe khoang về chuyện là một phù thủy lai như vậy chứ?”

Khi nó nói vậy, Harry nhớ ra cha nó là một phù thủy thuần chủng, nhưng nó vội đẩy suy nghĩ đó ra khỏi đầu; nó sẽ nghĩ về chuyện đó sau...

“Bọn Tử thần thực tử ko thể đều là thuần chủng cả, ko còn sót lại đủ phù thủy thuần chủng đâu,”- Hermione cứng đầu nói. “Mình tin rằng đa số trong bọn chúng chỉ giả vờ là thuần chủng. Chỉ có những người sinh ra từ gia đình Muggle là bị ghét, tụi nó sẽ khoái lắm nếu bồ và Ron nhập bọn.”

“Bọn đó ko thể nào để mình trở thành Tử thần thực tử!”- Ron căm phẫn nói, một miếng xúc xích bay ra khỏi cái nĩa nó đang khua khua trước mặt Hermione và rớt trúng vào trán của Ernie Macmillan - Cả nhà mình đã phản bội dòng giống! Đối với bọn Tử thần thực tử thì vụ đó cũng tệ hại y như sinh ra trong 1 gia đình Muggle thôi”

“và tụi nó sẽ khoái có mình lắm,”- Harry mỉa mai nói. “Tụi tụi sẽ là những người bạn tâm đầu ý hợp nhất nếu họ ko cứ cố mà giết tụi như vậy.”

Câu này làm Ron bật cười. Ngay cả Hermione cũng nhe một nụ cười miễn cưỡng. Một sự làm xao nhãng xuất hiện trong hình dáng của Ginny.

“Ê, Harry. Em phải đưa anh cái này.”

Đó là một cuộn giấy da có tên Harry được viết ở trên bằng một nét chữ mảnh dẻ, nghiêng nghiêng quen thuộc.

“cảm ơn, Ginny...đó là buổi học với cụ Dumbledore kế tiếp!”-Harry nói với Ron và Hermione, mở cuộn giấy da ra và đọc nhanh nội dung bên trong. “vào chiều thứ 2!”. Nó đột nhiên thấy nhẹ nhõm và vui mừng biết bao. “Có muốn đi Hogsmead với bọn mình ko. Ginny?”- nó hỏi.

“Em sẽ đi với Dean –gặp mọi người ở đó nhé”, cô bé trả lời, vẫy tay chào chúng rồi đi.

Lão Filch đứng chỗ cây sồi ở cửa trước như thường lệ, đánh dấu tên những người được cho phép tới Hogsmead. Quy trình đó còn kéo dài hơn mọi khi vì Filch kiểm tra mỗi người đến 3 lần với cái Cẩm biến bí mật của lão.

“Có vấn đề gì nếu chúng tụi chuyển lậu đồ vật Hắc ám ra ngoài chứ?”- Ron hỏi, nhìn trừng trừng cái Cẩm biến bí mật ồm ồm dài một cách e dè.”Rõ ràng ông nên kiểm tra những thứ bọn tụi mang về kìa!”

Sự láo xược này ban thêm cho nó vài cú thọc bất thành lình của cái Cẩm biến. Đến khi đã bước ra ngoài trời với những cơn gió và làn mưa tuyết, nó vẫn còn nhăn nhó bực mình.

Chuyến đi bộ vào làng Hogsmead ko thú vị chút nào. Harry kéo khăn quàng phủ hết phần dưới khuôn mặt; phần mặt để lộ ngay sau đó trở nên vừa buốt vừa tê cóng. Con đường vào làng đầy những học sinh chụm đầu vào nhau trước những cơn gió buốt giá. Nhiều hơn một lần Harry đã tự hỏi ko biết có phải bây giờ mà ở trong Phòng sinh hoạt chung ấm áp thì sẽ dễ chịu hơn ko, và khi cuối cùng bọn chúng cũng tới được Hogsmead và thấy rằng Tiệm giẻn Zonko đã bị bít kín bằng ván, Harry coi đó là sự xác nhận chuyến đi này sẽ ko hề vui vẻ. Ron chỉ, với một bàn tay đeo găng dày sụ, vào tiệm Công tước mật, nơi đã độ lượng mở cửa, còn Harry và Hermione thì lảo đảo theo bước chân nó đi vào cái tiệm đông đúc khách hàng.

“Cảm ơn chúa”, Ron run lập cập khi bọn chúng đã được bao kín bởi không khí ẩm áp đầy mùi kẹo bơ cứng. “Ở đây nguyên buổi chiều luôn đi hén.”

“Harry, con trai!” - một giọng nói oang oang từ đằng sau tụi nó.

“Thôi rồi,” Harry lẩm bẩm. Ba đưa nó quay lại và nhìn thấy giáo sư Slughorn, ông đội một cái nón lông thú to khủng khiếp và mặc chiếc áo bành tô với cổ áo cũng bằng lông thú cho hợp, tay giữ chặt một túi xách to đầy những quả dưa bọc đường kính, và chiếm đóng ít nhất là một phần tư cái tiệm.

“Harry, con đã bỏ lỡ ít nhất là 3 bữa tối nho nhỏ với ta rồi đấy!” thầy Slughorn nói, thân ái thúc cho nó một cái vào ngực. “vậy ko được, con trai à,ta quyết tâm có được con. Cô Granger cũng thích những bữa tối, phải ko?”

“Dạ,” Hermione tuyệt vọng nói, “ơ, nó thật là...”

“vậy sao lại ko tới, Harry?” Slughorn hỏi

“Ơ, con phải tập Quiddich, thưa thầy”, Harry nói, nó thật sự đã lên lịch các buổi tập cứ mỗi lần Slughorn gửi tới nó tấm thiệp mời be bé, tô điểm bằng ruy băng tím đỏ. Chiến lược này có nghĩa Ron sẽ ko bị bỏ rơi, và tụi nó thường sẽ có một trận cười đã đời với Ginny, tưởng tượng ra cảnh Hermione bị kẹp giữa McLaggen và Zabini.

“Ơ, ta tất nhiên là mong con sẽ thắng trận đấu đầu tiên sau tất cả sự luyện tập vất vả như vậy!”-Slughorn nói- “Nhưng một chút giải trí ko làm ai bị thương đâu. Coi, tối thứ Hai thế nào, con ko thể nào muốn tập trong thời tiết như vậy...”

“Con ko được, thưa giáo sư. Con có-ah- một cái hẹn với giáo sư Dumbledore chiều hôm đó rồi.”

“Lại ko may nữa!”- Slughorn xúc động la lên.”A, thôi vậy...trò ko trốn tôi mãi được đâu, Harry à!”

Với một cái vẫy tay như của ông hoàng, ông đi lạch bạch ra khỏi cửa hàng, ko thèm để ý đến Ron như thể nó là một Chùm gián trung bày.

“Mình không tin được là bỏ lại thoát một lần nữa”- Hermione nói, lắc đầu. “bỏ biết đấy, nó ko tệ dữ vậy đâu...thậm chí đôi khi còn khá vui nữa kìa...”. Nhưng sau đó cô bé trông thấy vẻ mặt của Ron. “ồ, coi kìa, họ có cả loại bút lông đường xa xỉ đó – mấy cái đó chắc là mới nhứt!”

Mừng là Hermione đã thay đổi chủ đề, Harry tỏ ra khoái mấy cái bút lông đường ngoại cỡ hơn nó bình thường sẽ làm nhiều lắm, nhưng Ron thì tiếp tục trông buồn bực và chỉ nhún vai khi Hermione hỏi nó muốn đi đâu tiếp theo.

“Tới tiệm Ba cây chổi đi”- Harry nói-“ ở đó sẽ ấm”

Tụi nó lại bọc mấy chiếc khăn quàng lên đến mặt và đi ra khỏi tiệm kẹo. Sau hơi ẩm ngọt ngào của Công tước mật, mấy cơn gió buốt giá trên mặt tụi nhỏ cứ tựa như những lưỡi dao. Đường ko đông lắm. Ko ai nấn ná mà trò chuyện, chỉ chăm chú rảo chân nhanh đến chỗ dừng chân. Trường hợp ngoại lệ duy nhất là 2 người đàn ông ở phía trước tụi nó một chút

xíu, đứng ngay trước cửa quán Ba cây chổi. Một người rất cao và gầy; Nheo mắt nhìn qua cặp kính đã được mưa tẩy rửa của nó, Harry nhận ra đó là người chủ một quán rượu khác của Hogsmead, quán Đầu Heo. Khi Harry, Ron và Hermione đã đến gần hơn, người chủ quán đó tấn lại cổ áo khoác chặt hơn và bước đi, để lại người đàn ông thấp bé đang lặn mò cái gì đó trong cánh tay. Tụi nó chỉ còn cách người đó vài bước chân và Harry bỗng nhận ra gã ta là ai.

“Mundungus!”

Gã đàn ông mập lùn, chân vòng kiềng với mái tóc đỏ dài lộn xộn nhảy dựng lên và làm rớt cái vali cũ kỹ, cái đó tung ra, làm lộ ra những thứ trông như là toàn bộ nội dung của một cái cửa sổ cửa hàng đồ phết thải.

“ô, ‘hào, ‘Arry”- Mundungus Fletcher nói, với một sự cố gắng làm ra vẻ thoải mái ko thuyết phục chút nào. “ờ, đừng để tôi làm lỡ công chuyện của cậu ”

Và gã tiếp tục quờ quạng trên mặt đất tìm mấy thứ đồ từ chiếc vali với một vẻ khao khát được cuốn gói khỏi chỗ đó ngay lập tức.

“ông đang bán mấy thứ này hả ?”-Harry hỏi, nhìn Mudungus chớp lấy một số thứ trông thật bụi bặm dơ dáy

“a,ờ, phải kiểm ăn lần hồi mù,” Mundungus bỗng hét. “Trả cái đó!”

Ron đã cúi xuống và nhặt lên thứ gì bằng bạc.

“Chờ đã,” Ron nói chậm rãi, “Cái này nhìn quen quen...”

“Cảm ơn!”Mundungus nói, vồ lấy một cái cốc ra khỏi tay Ron và nhét nó vô lại chiếc vali.”A, gặp mấy cậu sau – ahhhhh!”

Harry đã nắm cổ Mundungus dồn vô góc tường của quán. Một tay nắm chặt gã, nó rút đũa phép ra.

“Harry!” Hermione ré lên.

“ông chôm cái đó từ nhà chú Sirius!”, Harry nói, mũi nó gần như chạm mũi Mundungus và nó hít vào mùi thuốc lá cũ và rượu mạnh rất khó chịu. “Nó có huy hiệu của dòng họ Black ở trên.”

“tụi...không có... gì... ?” gã lắp bắp, mặt dần dần chuyển sang tím.

“ông đã làm gì chứ, trở về vào cái đêm chú ấy chết và lấy đi hết mọi thứ hả ?”-Harry gầm lên.

“tụi...kh..ông!”

“trả đây!”

“Harry, bồ không được!” –hermione la lên, còn Mudungus thì xanh mét luôn.

Một tiếng nổ vang lên, và Harry thấy tay nó trượt khỏi cổ họng Mundungus. Hồn hển thờ phì phì, Mundungus túm lấy cái vali đã rớt, và-CRACK- gã độn thổ mất.

Harry lấy giọng to hết cỡ mà rủa, quay qua lập tức và thấy Mundungus đã biến mất.

“quay lại! Đồ ăn trộm!”

“chẳng làm được gì đâu, Harry”. Tonks hiện ra từ lúc nào, mái tóc xỉn màu ướt đầm mưa tuyết.

“bây giờ chắc Mundungus tới tận Luân Đôn rồi. La hét cũng ko được gì”

“hắn ăn trộm đồ của chú Sirius. Ăn trộm!”

“cho dù vậy,”_Tonk nói, vẻ như hoàn toàn ko bị thông tin này làm phiền tí nào, “mấy em nên vào trong quán thì đỡ lạnh hơn”

Cô nhìn tụi nó đi qua cánh cửa quán Ba cây chổi. Vừa vào được bên trong, Harry tức khắc nổ ra: “Hắn ta ăn trộm đồ của chú Sirius !!!”

“Mình biết, Harry à, nhưng đừng có la, mọi người nhìn kìa”-Hermione thầm thì “Tới ngồi xuống đây, mình lấy đồ uống cho!”

Harry vẫn còn nổi giận đến bốc khói luôn lúc Hermione quay lại bàn vài phút sau đó với 3 chai bia bơ.

“bộ Hội ko quản lý được cha đó hả?”_harry thì thầm với 2 đứa bạn giận dữ.

“bộ họ không thể ít nhất là ngừng chả chôm chả hết mọi thứ ko bị đóng chặt vào tường trong Sở chỉ huy sao?”

“suyt!”_Hermione liếc mắ nói, nhìn quanh để chắc rằng ko ai đang nghe được; có 2 gã phù thủy ngồi cạnh một gã đang nhìn Harry với vẻ khoái chí lắm, còn Zabini thì đang thờ thần cạnh một cây cột ko xa tụi nó lắm. “Harry, nếu là mình mình cũng bực lắm, mình biết hắn đang chôm đồ của bồ”

Harry tổng bia bơ vô miệng; nó đã nhất thời quên mất là bây giờ nó sở hữu căn nhà số 12, quảng trường Grimmauld.

“ừ, đó là đồ của mình”_nó nói. “hèn gì lão ko khoái chút nào khi thấy mình. Dù sao thì mình cũng sẽ kể với cụ Dumbledore vụ này, thầy là người duy nhất lão biết sợ”

“ý hay đó”- Hermione thầm thì, rõ ràng là vừa lòng khi thấy Harry đã bình tĩnh lại. “Ron, bồ nhìn gì dữ vậy?”

“Ko có gì”_Ron nói, nhanh nhẩu rời mắt khỏi quầy bar, nhưng Harry biết ngay nó đang cố bắt gặp ánh mắt của bà chủ quán có thân hình hấp dẫn, bà Rosmerta, người mà Ron khoái từ lâu.

“Mình biết “ko có gì” là cái lưng của kẻ đang lấy thêm mấy chai whisky lửa kia.” – Hermione gắt gỏng.

Ron phớt lờ sự châm chọc này; nhấm nháp ly bia bơ của nó; rõ ràng nó coi đó là một sự im lặng đáng kể. Harry nghĩ về chú Sirius, và, gì chẳng nữa, thì chú ấy cũng đã ghét mấy cái cốc bạc đó như thế nào. Hermione đập tay liên tục lên mặt bàn, ánh mắt rục rủa nhìn Ron và

bà chủ tiệm. Harry vừa uống hết giọt cuối cùng trong chai của nó thì cô bé lên tiếng. “Vậy thì mình ngừng ở đây và trở về trường nhé?”

Hai đứa kia gật đầu; chuyển đi chẳng vui vẻ gì và thời tiết đang càng lúc càng tệ hại nếu chúng cứ nấn ná. Một lần nữa, cả bọn khoác áo chặt hơn, chỉnh lại mấy cái khăn quàng, theo bước Katie Bell và một người bạn ra khỏi quán, đi lên đường Lớn. Suy nghĩ của Harry lại lang thang về Ginny khi bọn chúng lê bước qua những đồng tuyết đóng băng trên đường về Hogwarts. Tội nó ko gặp cô bé, chắc chắn là, Harry nghĩ, bởi vì cô và Dean đang ngồi với nhau riêng tư ấm áp trong Tiệm trà Puddifoot, nơi thường xuyên lui tới của những cặp tình nhân hạnh phúc. Nổi cáu, nó cúi đầu tránh những cơn mưa tuyết xoáy tít và tiếp tục khó nhọc lê bước.

Một lúc sau, Harry bắt đầu nhận thấy giọng nói của Katie Bell và bạn chị ấy, đang vọng tới chỗ chúng nó trong gió, đã trở nên chói tai và âm ỉ hơn. Harry liếc nhìn hình dáng ko rõ của họ. Hai cô gái đang tranh cãi về cái gì đó Katie đang cầm trong tay. “Ko liên quan gì tới chuyện đó, Leanne!”-Harry nghe Katie nói.

Họ rẽ vào một con hẻm nhỏ; tuyết rơi dày và nhanh, làm mắt kính của Harry mờ đi. Nó vừa đưa bàn tay đeo găng lên lau kính thì Leanne bỗng chụp lấy cái gói Katie đang cầm; Katie giựt lại và cái gói liền rớt xuống đất.

Ngay lập tức, Katie bay lên trời, ko giống như Ron đã làm, lơ lửng khôì hài nhờ mắt cá chân, mà rất duyên dáng. Hai tay cô dang rộng, như thể sắp bay thật sự vậy. Dù vậy có cái gì không ổn ở đây, một điều gì đó kỳ quái... Tóc cô quật đập tứ tung quanh người bởi trận gió mạnh, nhưng đôi mắt cô bé nhắm nghiền và khuôn mặt ko biểu lộ cảm xúc gì cả. Harry, Ron, Hermione và Leanne đều ngừng cả lại, ngấm nhìn.

Rồi, khi cách mặt đất 6 feet, Katie phát ra một tiếng thét kinh hoàng. Đôi mắt cô bé bừng mở, nhưng bất kể cô thấy cái gì, hay bất kể cô đã cảm thấy như thế nào, rõ ràng đều đã làm cô đau đớn. Cô chỉ la hét và la hét; Leanne cũng bắt đầu la hét và túm lấy mắt cá chân của Katie, cố mang cô bé xuống đất trở lại. Harry, Ron và Hermione lao nhanh đến giúp đỡ, nhưng khi chúng nắm được chân Katie thì cô bé rớt xuống đầu tui nó; Harry và Ron chụp được cô bé nhưng cô lại lăn lộn dữ quá làm 2 đứa nó ko giữ được. Thay vì vậy, chúng hạ cô bé xuống mặt đất, cô quẫy đạp và la hét, hình như ko nhận ra được bọn chúng.

Harry nhìn xung quanh; Cảnh vật vắng hoe.

“ở đây đi!”_harry hét với đám bạn trong tiếng gió rít. “Mình đi tìm người giúp.”

Nó bắt đầu chạy nước rút về phía trường. Nó chưa từng thấy ai hành động như Katie lúc này nên ko thể nghĩ ra cái gì đã làm ra vậy. Nó xoay người chạy vào ngã rẽ của con đường và đụng một cái rầm với cái quái gì đó giống như một con gấu khổng lồ đang đứng.

“Hagrid!”- harry hỗn hển nói, tự gỡ mình ra khỏi cái hàng rào nó mới rơi vào.

“Har..ry!”_ Hagrid nói, tuyết dính đầy lông mày và bộ râu, lão mặc một cái áo bờm xồm vĩ đại bằng da hải ly. “..ói thăm Grawp zìà,..ó khẻ lắm, con kh..ỏi..”

“Bác Hagrid, có người bị thương ở đằng kia, hay là bị nguyên, hay là cái gì đó...”

“Hả?”, Hagrid cúi xuống để nghe được Harry trong tiếng gió dữ dội.

“Có người bị ếm bùa!”- Harry gầm lên.

“bị ếm hả? Ai?...ko phải Ron hay Hermione chứ?”

“ko phải...Katie Bell- đường này!”

Họ cùng chạy trở lại con đường đó và ko mất chút thời gian nào để tìm thấy cái nhóm nhỏ xung quanh Katie, cô bé vẫn lẫn lộn và la hét trên mặt đất; Ron, Hermione và Leanne đều đang cố làm cho cô bé yên lặng.

“Quay lại!”-Hagrid hét lên-“Để ta coi thử!”

“Cái gì đó xảy ra với cậu ấy” _Leanne nức nở- “Tôi ko biết...”

Hagrid trừng mắt nhìn Katie trong khoảng một giây, rồi ko thém nói gì, cúi xuống bế cô bé vào tay, chạy thẳng về phía tòa lâu đài. Chỉ trong vài giây, tiếng hét lanh lảnh của Katie tắt dần và âm thanh duy nhất còn lại là những tiếng gào thét của gió.

Hermione chạy vội đến cô bạn đang khóc tấmtức của Katie vàchoàng một tay qua cô gái.

“Chị là Leanne, phải ko?”

Cô ta gật đầu.

“Việc đó xảy ra hoàn toàn bất ngờ, hay...?”

“Lúc đó cái gói đó rách ra” Leanne nức nở nói, chỉ tay vào gói giấy màu nâu ướt đầm đang nằm trên mặt đất, lúc này đã rách làm 2 để lộ ánh sáng xanh lấp lánh. Ron cúi xuống, thò tay ra, nhưng Harry nắm chặt cánh tay nó và kéo nó trở lại.

“Đừng đụng vào!”. Nó cúi xuống, thấy được một cái dây chuyền bằng ngọc mắt mèo lộng lẫy lòi ra khỏi đồng giấy.

“Mình đã thấy cái này trước đây rồi!”_Harry nói, chăm chú nhìn vật đó. “Nó được trưng bày trong tiệm Borgin và Burkes từ nhiều năm trước. Cái nhãn nói là nó bị nguyền. Chắc chắn là Katie đã chạm vào nó.” Harry nhìn lên Leanne, bây giờ bắt đầu run rẩy ko ngăn nổi luôn. “Làm sao mà Katie có được cái này?”

“Oi, đó là điều tui tui đang cãi nhau đấy. Cậu ấy quay ra từ phòng tắm tiệm Ba cây chổi và tay cầm cái này, nói nó là một sự ngạc nhiên cho ai đó ở Hogwarts mà cậu ấy sẽ phải trao cho. Lúc nói vậy cậu ấy trông kỳ lạ lắm. Oi, ôi, không! Mình cá là cậu ấy đã bị ếm bùa Điều khiển mà mình lại ko nhận ra!”

Leanne lại chịu thêm một đợt run rẩy và nức nở nữa. Hermione nhẹ nhàng vỗ vai cô bé.

“Chị ấy ko nói ai đưa cái đó cho chỉ hả, Leanne?”

“Không, cậu ấy ko chịu nói... rồi mình nói cậu ấy thật ngu ngốc vàđừng mang thứ đó vào trường, nhưng cậu ấy ko chịu, nên mình giựt lấy cái đó—và—và...”

Leanne thốt ra một tiếng rên thất vọng.

“thôi tụi mình về trường đi” Hermione nói, một tay vẫn choàng qua vai Leanne “Tụi mình sẽ biết chị ấy ra sao rồi. Đi nào...”

Harry chần chừ một lúc, sau đó tháo chiếc khăn quàng cổ quanh mặt ra và, mặt kệ Ron thở hổn hển, cẩn thận bọc chiếc dây chuyền trong đó và mang theo.

“tụi mình cần đưa cái này cho bà Promfey”-Nó nói

Theo bước Hermione và Leanne đi, Harry cúi tiết suy nghĩ. Tụi nó vừa vào tới bên trong sân trường thì nó nói, ko giữ nổi những suy nghĩ cho mình nó được nữa.

“Malfoy biết sợi dây chuyền này. Một lần trong Borgin vàBurkes 4 năm trước, mình đã thấy nó khoái cái đó lắm khi mình đang trốn cha nó và nó. Đó chính là cái nó định mua hôm tụi mình đi theo nó! Nó còn nhớ và quay lại là để tìm thứ đó.”

“Mình ko biết, Harry”- Ron lưỡng lự “Nhiều người ra vào Borgin vàBurkes lắm, với lại ko phải cô gái kia nói Katie lấy được cái đó trong nhà tắm à ?”

“Cô ta nói chị ấy trở ra từ nhà tắm với cái đó, chị ấy đâu nhất thiết lấy được cái đó trong nhà tắm chứ ?”

"McGonagall!"- Ron cảnh giác.

Harry nhìn lên. Thật vậy, giáo sư McGonagall đang nhanh nhẹn đi xuống các bậc đá, chạy qua tuyết xoáy để đến chỗ tụi nó.

“Hagrid nói 4 đứa trò nhìn thấy cái xảy ra cho Katie Bell-Làm ơn lên cầu thang đến phòng cô ngay! Trò cầm cái gì vậy, Potter ?”

“là cái chị ấy đã chạm vào ạ”, Harry nói

“trời đất,” giáo sư McGonagall nói, có vẻ hoảng hốt khi cô cầm lấy sợi dây chuyền từ tay Harry. “Không, không, Filch, tụi nó đi với tôi mà!” cô vội thêm vào, khi thấy lão Filch đang hăm hở đi qua lối vào Đại sảnh đường, tay giơ cao cái Cẩm biến bí mật của lão. “mang sợi dây chuyền này đến chỗ giáo sư Snape, cẩn thận đừng chạm vào nó, giữ cho nó được bọc bằng cái khăn quàng.”

Harry và mấy đứa khác theo giáo sư McGonagall lên lầu vào văn phòng của cô. Những khung cửa sổ đầy tuyết phát ra tiếng kêu lách cách, căn phòng lạnh lẽo mặc dù ngọn lửa đang réo tanh tách trong lò. Giáo sư McGonagall đóng cánh cửa phòng và đi vòng qua bàn để đối mặt với Harry, Ron, Hermione và Leanne lúc này vẫn chưa hết nước nỏ.

“vậy,” Cô sắc sảo nói, “Chuyện gì đã xảy ra ?”

Vừa nói vừa ngắc ngư, và nhiều lần phải ngừng lại để cố kiềm chế cơn khóc của mình, Leanne kể cho giáo sư McGonagall nghe Katie đã vào phòng tắm ở quán Ba cây chổi như thế nào và trở ra với gói đồ đó, Katie có vẻ hơi là lạ như thế nào, và họ đã tranh cãi về sự không ngoan của chuyện đồng ý nhận giao những đồ lạ ra sao, cuộc tranh luận lên đến cực điểm bằng việc giành giật gói đồ, làm nó rách. Đến chỗ này, Leanne quá mất tinh thần đến nỗi ko thốt ra được một tiếng nào nữa.

“thôi được rồi,” Giáo sư nói, ko quá ép buộc, “Làm ơn đi vào bệnh xá, Leanne, và nói bà Pomfrey cho con một loại thuốc nào đó giúp giảm sự xúc động.”

Khi cô bé đã đi khỏi, giáo sư quay lại Harry, Ron và Hermione.

“Chuyện gì xảy ra khi Katie chạm vào sợi dây chuyền đó?”

“Chị ấy bay lên trời,” Harry trả lời, trước khi Ron và Hermione kịp nói, “và sau đó bắt đầu la hét và bổ nhào xuống. Giáo sư, cho con gặp giáo sư Dumbledore được ko ạ?”

“Thầy hiệu trưởng đi đến thứ 2 mới về, Harry à”- giáo sư McGonagall nói, có vẻ ngạc nhiên.

“thầy đi rồi ạ?” Harry giận dữ lặp lại.

“Đúng, Potter, đi rồi”_ giáo sư McGonagall gay gắt nói “Nhưng bất cứ điều gì con muốn nói về tai nạn khủng khiếp này con đều có thể nói với ta, ta chắc đấy!”

Trong vòng nửa giây, Harry do dự. Giáo sư McGonagall ko khoái trò tâm sự. Cụ Dumbledore, mặc dù ở nhiều khía cạnh khác đáng sợ hơn cô nhiều, vẫn có vẻ ít coi thường một ý kiến hơn, cho dù nó điên khùng cỡ nào chẳng nữa. Nhưng đây lại là một vấn đề sống còn, ko có thời gian để lo về việc sẽ bị chê cười.

“giáo sư, con nghĩ Draco Malfoy đã đưa cho Katie Bell sợi dây đó!”

Ở một bên Harry, Ron chà chà mũi của nó một cách bối rối, ở bên kia, Hermione xoay xoay chân như muốn tạo ra một khoảng cách giữa cô bé và Harry.

“Đó là một sự buộc tội nghiêm trọng, Potter à,”_cô nói, sau một thoáng im lặng ngạc nhiên. “con có bằng chứng gì ko?”

“không”- Harry nói “nhưng...”, nó kể cho cô McGonagall về chuyện tụi nó đã đi theo Malfoy tới tiệm Borgin vàBurkes và cuộc đối thoại giữa hắn và Borgin mà tụi nó đã nghe trộm được.

Khi nó đã kể xong, giáo sư McGonagall tỏ vẻ hơi bối rối.

“Malfoy mang cái gì đó tới Borgin vàBurkes để sửa hả?”

“không, thưa giáo sư, nó chỉ muốn Borgin chỉ cách sửa cái gì đó, nó ko mang cái đó theo người. Nhưng đó ko phải là vấn đề, vấn đề là ở chỗ cùng lúc đó hắn ta đã mua một thứ, và con nghĩ đó là sợi dây chuyền_”

“trò thấy Malfoy rời khỏi tiệm đó với một gói đồ giống vậy hả?”

“không, thưa cô, hắn kêu Borgin để nó ở lại tiệm cho hắn_”

“Nhưng Harry,” hermione ngắt lời, “Borgin hỏi Malfoy có muốn mang thứ đó theo ko, và Malfoy bảo ko-“

“Dĩ nhiên là tại hắn ko muốn đựng đến nó rồi”_Harry giận dữ nói.

“Điều mà hẳn thực sự nói lúc đó là: “Tôi sẽ trông giống cái gì nếu mang cái đó xuống đường chứ?”_Hermione nói.

“ừ, thì nó sẽ trông hơi bị giống một thằng ngu nếu mang cái dây chuyền đó xuống đường”_Ron xen vào

“Oi Ron” - Hermione thất vọng nói, “Nó đã được bọc kỹ, Malfoy đâu cần phải chạm vào nó chứ, và giấu nó vào áo khoác thì khó khăn gì, đâu ai có thể thấy được! Mà mình thì nghĩ bất cứ cái gì hẳn đã mua ở Borgin và Bukers chắc đều âm ỉ hay rất lớn, thứ mà hẳn biết sẽ làm cho mọi người chú ý đến mình khi hẳn xuống đường- và trong bất kỳ trường hợp nào đi nữa-” cô bé nhấn mạnh trước khi Harry kịp ngắt lời “mình đã hỏi Borgin về cái dây chuyền đó, mấy bồ nhớ ko ? Khi mình vào để thử tìm xem Malfoy đã kêu ông ta giữ cái gì, mình thấy sợi dây ở đó. Ông chỉ nói cho mình giá cả, chứ ko hề nói là đã bán nó hay gì cả_”

“hừ, chuyện đó quá hiển nhiên mà, ông ta nhận ra ý đồ của bồ trong vòng 5 giây, dĩ nhiên là ông ko nói cho bồ biết rồi, dù sao đi nữa, Malfoy cũng có thể kêu người ta gửi cái đó đến nhà -”

“đủ rồi!”- giáo sư McGonagall nói, khi Hermione giận dữ tính mở miệng trả đũa. “cô đánh giá cao việc con kể cô nghe chuyện này, nhưng chúng ta ko thể buộc tội Malfoy chỉ vì nó đã đến cái tiệm nơi sợi dây chuyền có thể được mua ở đó. Hàng trăm người có thể cũng như thế-”

“đó là điều con đã nói-” - Ron nói.

“và dù như thế nào thì, chúng ta cũng đã thắt chặt các biện pháp an ninh trong năm nay. Cô ko tin rằng sợi dây chuyền đó vào được trong trường mà chúng ta lại ko hay biết.”

“Thêm nữa,” cô McGonagall nói, với một bầu ko khí dứt khoát rất dễ sợ, “cậu Malfoy ko ở làng Hogsmead ngày hôm nay.”

Harry há hốc nhìn cô giáo, xuội xị:

“giáo sư, làm sao cô biết ?”

“tại vì cậu ấy bị phạt cấm túc với ta. Cậu ta đã ko làm bài tập Biến hóa hai lần liên tục rồi. Nên, cảm ơn đã cho ta biết về những nghi ngờ của con, Potter à,” bà nói khi bước ngang qua tụi nó. “nhưng bây giờ ta phải tới bệnh xá để kiểm tra tình hình của Katie Bell. Chúc mấy trò một ngày tốt lành.”

Bà giữ cánh cửa văn phòng mở rộng. Tụi nó ko còn lựa chọn nào khác ngoài việc sắp hàng ra khỏi phòng mà ko nói thêm một lời nào nữa.

Harry đang nổi khùng với hai đứa bạn đã hứa về phe giáo sư McGonagall; dù vậy, nó thúc mình tham gia ngay khi 2 đứa kia bắt đầu bàn luận về chuyện đã xảy ra.

“Mấy bồ nghĩ ai Katie bị kêu đưa cái dây chuyền cho ?”_Ron hỏi, khi tụi nó leo lên cầu thang đến phòng sinh hoạt chung.

“có trời mới biết”_Hermione nói. “nhưng dù là ai thì cũng suýt chết rồi đó chứ. Ko ai mở được cái gói đó ra mà ko chạm vào chiếc dây chuyền.”

“cái đó có thể dành cho nhiều người lắm,”_Harry nói. “như thầy Dumbledore, bọn tử thần thực tử phải thích muốn chết luôn nếu tổng cổ được thầy, thầy chắc chắn là một trong những mục tiêu chính của tụi nó. Hay Slughorn, thầy Dumbledore nói Voldemort rất muốn có ông và chúng ko hề vừa lòng thấy ông về phe Dumbledore. Hoặc là...”

“hoặc là bồ”_Hermione nói, trông lo lắng.

“ko thể nào”_Harry nói “chị ấy chỉ cần rẽ ở khúc ngoặt mà đưa nó cho mình, phải ko? Mình đã đi phía sau chỉ suốt dọc đường từ tiệm Ba cây chổi đi ra. Sẽ có lý hơn nếu giao cái gói đó bên ngoài trường Hogwarts, khi mà lão Fitch chơi trò khám xét từng người một đi ra đi vào như vậy. Mình tự hỏi ko biết Malfoy kêu chỉ mang cái đó vào Hogwarts làm chi?”

“Harry, Malfoy đâu có ở Hogwarts đâu!” Hermione nói, thực sự giậm chân chán nản.

“Vậy có thể hấn dùng một kẻ đồng phạm”_Harry nói. “Crabbe hay Goyle, nghĩ coi, hay là một Tử thần thực tử khác. Hấn sẽ có nhiều thằng bạn nổi khổ hay ho hơn nhiều khi mà bây giờ hấn đã nhập bọn-“

Ron và Hermione trao đổi với nhau cái nhìn rõ ràng hàm ý là tranh-cãi-với-nó-cũng-chả-ít-lợi-gì.

"Dilligrout," Hermione hô một cách chắc chắn khi tụi nó đi đến chỗ Bà Béo.

Bức chân dung quăng mình ra để tụi nó vào phòng sinh hoạt chung. Căn phòng đầy nhóc người và có hơi quần áo ẩm. Dường như nhiều người đã rời Hogsmead từ sớm bởi thời tiết xấu. Mặc dù vậy, ko hề có tiếng ồn của sự lo lắng hay những phỏng đoán; rõ ràng thông tin về số phận Katie chưa bị lan truyền.

“Đó đâu phải một cuộc tấn công sơ sài gì, thật, khi bồ thử suy nghĩ về nó”_Ron nói, thờ ơ tổng một đĩa năm nhất ra khỏi một trong những chiếc ghế bành ấm áp bên cạnh lò sưởi để nó ngồi xuống. “Lời nguyền còn không xảy ra ở bên trong lâu đài nữa là...ko phải là điều đờ ngu đến đâu cũng hiểu được.”

“Bồ đúng”-Hermione nói, lấy chân đá Ron ra khỏi ghế và đưa lại nó cho đĩa năm nhất. “Kế hoạch đó ko được tính toán kỹ càng chút nào.”

“Nhưng từ khi nào Malfoy lại trở thành một trong những kẻ biết tính toán kỹ càng vậy?”

Cả Ron và Hermione đều ko trả lời nó.